

men jeg finder ikke, at hele denne Maade at komme Gendarmerne til Livs paa, er heldig. Kulig er det praktist; naar man i denne Lov berøver dem Retten til at optræde som Vidner og saa maafte i Loven om Tiendens Afløsning forbyder dem at have Vaaben, og i en 3dje Lov forbyder dem at have Uniform, saa kan man paa den Maade efterhaanden grave Jorden bort under Fødderne paa dem, men jeg finder ikke, at det er en værdig Maade for Folketinget. Der er andre Maader at komme dem til Livs paa, man vil ikke have glemt, at der i Fjor har været Forhandlinger oppe i saa Henseende med visse lyse Udfigter til at komme til et Resultat, og det kan komme igen ad Aare. Men ogsaa rent formelt maa jeg modsætte mig denne Bestemmelse, thi det er ingenlunde givet, at man ikke, naar disse Gendarmere en Gang ere skrindlagte, vil ad regelmæssig Vej, ved Folketingets, Landstingets, Regeringens og Kongens overensstemmende Beslutning oprette et Gendarmerikorps. Der er Bevægelser oppe i Europa, som nok kunde gøre det nødvendigt ogsaa i Fremtiden at have et Gendarmerikorps. Men skulde saa et saadant fremtidigt Gendarmerikorps heller ikke have Lov til at vidne i Sagtsager? Yderligere skal jeg minde det ærede Flertal om, at der gives et Gendarmerikorps, som vistnok ingen her i Tinget har det allermindste at sige imod, nemlig Gendarmeriet paa Grænsen mellem Nørre- og Sønderjylland. Maa det heller ikke vidne i Sagtsager? I alt Fald tror jeg, at Flertallet maa forandre dette Forslag og sige: det af Ministeriet Estrup oprettede Gendarmerikorps maa ikke vidne i Sagtsager. Jeg beklager dette Forslags Fremkomst, fordi denne lille Gendarmeriet gerne kan vælte det hele Læs. Jeg er bange for, at en hel Del ærede Medlemmer, som i og for sig finder, at det er urimeligt at komme med denne Bestemmelse her i Sagtloven, i denne at gøre denne Afstifter til Gendarmerne, man kunde næsten sige gaa paa Sagt efter dem, for ikke at mistænkes for at have skjulte Gendarm-Tilbøjeligheder, ville føle sig forpligtede til at stemme for Forslaget, skønt det ikke hører hjemme her. Jeg tror dog at kunne forsikre de ærede Medlemmer, at der i deres Afstemning kun vil blive set en Ytring af det fornuftige og rigtige Standpunkt, at Gendarmerne ikke have noget med Sagtloven at gøre. Jeg beklager ogsaa Forslagets Fremkomst, fordi jeg er bange for, at naar vi sende Lovforslaget op i Landstinget med denne Bestemmelse, gøre vi det med det samme uacceptabelt for Landstinget. Vi kende endnu ikke den ærede Ministers

Tanker, da han endnu ikke har udtalt sig, men vi ville vel snart saa dem at høre, og man behøver næppe at være begabet med særlige Gaver som Spaamand for at kunne sige de ærede Herrer, at med denne paaflistrede Hale kommer man ikke hestindet gennem Landstinget. Med det samme skal jeg i øvrigt i Parentes bemærke, at jeg tror heller ikke, at Loven slipper hestindet igennem i Landstinget med den Bestemmelse, der er foreslaet tilføjet til § 3, som vedrører Jæstegodset. Jeg skal derfor, omend ikke med store Illusioner om Resultatet af min Hensiktsind, indtrængende henvende mig til Tinget at stemme mod disse Bestemmelser, nemlig at Sagtretten skal følge Jæstetretten og Bestemmelsen om Gendarmerne, thi det staa mig klart, at naar vi skulle naa til et Resultat, maa vi søge at sende Loven op i Landstinget i en saadan Skikelse, at vi med en vis Sandsynlighed kunne haabe, at Landstinget vil tage det uforandret. Skal man i Landstinget først begynde at pille ved alle de Bestemmelser, som vi have pillet ud, tror jeg ikke, at vi naa noget Resultat, og det vilde jeg gerne, fordi jeg trods alle Lovforslagets Mangler betragter det som et Fremstridt fra den nuværende Tilstand, men det staa mig klart, at naa vi ikke i Aare en Overenskomst om Sagtloven, saa ville vi komme til samme triste Standpunkt med Sagtloven, som det ærede Medlem fra Langeland (Brandes) forleden indtog med Hensyn til Udfigten for Rystbanen, idet han sagde, at vi ikke vilde komme til at høre paa den i dette Aarhundrede; saaledes vil jeg da ogsaa sige, at saa saa vi saameget heller ingen Sagtlov i dette Aarhundrede.

D. Scavenius: Det ærede Medlem fra Præsto (N. Hage), der nu sidst talte, foretom mig en lille Smule for streng over for den Behandling, vi i Udvalget, som han jo ogsaa er Medlem af, have givet dette Lovforslag. Jeg tror ikke, at vi i den Grad have omkalfatret det, at det skulde ste, som han til Dels forudsiger, at Landstinget ikke skulde kunne kende sit eget Barn igen. De kende det nok igen; om Lovforslaget end maafte paa væsentlige Punkter har faaet andre Klæder paa, er det dog ikke anderledes omkalfatret, end at det nok vil kunne ste, som det ærede Medlem ogsaa haabede, at dette Forslag, ændret, dels som vi have ændret det, og dels som det mulig kan blive ændret oven paa, kan blive til Lov i alt Fald i dette Aarhundrede; jeg tror just ikke, at det kan blive til Lov inden 1ste April, men var det muligt, vilde det være saa meget desto bedre. Derimod er jeg ganske enig